

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετρούνης χρόνον
'οιην γην έδρεούμεν τών Παρθενώνων.

'Ενγηκόσα τέσσαρα και χίλια,
πού θά 'βγούην λαγοί μετ'εραχάλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α κ ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ζένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γλώδιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμίου» άνελλιπή
με τήν άνάλογον τιμήν κ' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυόρομαιών τέλην.

Τού Μάρτ' εικοστή
και δρασίδε σωστά.

'Οκτακόσα τριάντα, κ' όκτώ
και τραπέζι Βουλής τραντακτό.

**Φασούλης και Περικλέτος,
ό καθένας γέτος σκέτος.**

Φ.— Είδες λοιπόν, άγαπητέ,
πώς τόσο ρέχεται βουλευταί
όλων τών άποχρώσεων έκαναν μιά παρέα
κ' έπήγαγε 'στην Κηρυσσά κ' έγλέντισαν ώρατια,
και τόκα σου και τόκα μου και γάλαστα και βάρτα,
και τρώγωντας και πίνωντας 'φοβήριζαν τήν 'Αρτα;

Είδες πως όμονήσαν, βρέ Περικλή, τά κόμματα
και τά ποιχίλια χρώματα;
είδες άναξίφορμιγγες ότι τούς πρόπουν όμοιο
και τίποτε παράξενον νά γίνουιν μιά ποιήμη;

Και κάποτε τρικλίζοντες
και κάποτε τρουκλίζοντες
μέσα 'στό Βουλευτήριον νά μπαίνουιν χορτασμένοι
και σφικταγκαλζασμένοι,
κ' έτσι νά παύσουιν τών ματιών ένεινα τά γουρλόματα,
τά ζύλα, τά κελλόματα,
και μέ κρασοκατάφυξι νά λέν γιά τά κοινά,
κ' άπέξω τό Ρωμαϊκό ν' άπλόνη τραχανά.

Π.— Είδα κ' έγώ τών βουλευτών αυτό τό φαγοπέτι,
ξυλένε πατριώτη,
κ' ένόμισα πως είδα
'μπροστά μου παρ' έλιπίδα
κ' όλους τούς πρώτους άρχηγούς μέ τόν μεγάλο νοσ
νά τρών άπό κοιού.

'Ελα και σύ νά τούς ίδης
άκάκους και φιλομειδείς
νά πίνουιν και νά τρώνε,
γελοτε φαμφρόνε.

'Ελα και σύ νά τούς ίδης και νά τούς μακαρίσκη
και μ' όλους ν' άπορήση.

Φ.— Που, φαντασία, μέ πλανής:
μη μ' άπατῆ τó μάτι:
νάτος ό γέρος Κορδονας
μαζί μέ τόν Κορφέτη.

Βλέπω μαζί και τόν φαρά
κ' ό Ράλλης παρακάτω...
γλεντουίν σαν φίλοι μετ' χαρά
και τρών άπύνα πύκτο.

'Ω θέαμα παρήγορον μεγάλης ευφροσύνης
τόρα θά λύσουιν τά δεσμα τῆς δούλης Ρωμοσύνης,
'Οποίος δεπνος μυστικός!... τó πιστεύεις και τούτο;
για κύτταξέ τους, κουρελῆ...
ό Τζώρτζης παίξει τó βιολι
κ' ό γέρος τó λαγυτο.

